6de JAARGANG. CURACAO DEN 25n MEI 1889. N° 282

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIJS.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Een karakterstudie.

———o———

Onder bovenstaanden titel lazen wij dezer dagen een artikel in de *Tyd* dat wij wel als een proefstuk mogen beschouwen van de bekrompenheid en kleingeestigheid van sommigen onzer tegenstanders. In dat artikel wordt door de *Tyd* een karakterschets besproken, door den heer C. J. B. van der Duys geleverd over professor Alberdingh Thijm. Dus, 't betreft den man, die geheel Nederland door vereerd en geprezen werd om zijne buitengewone gaven van geest en hart, en die eenstemmig door allen gewaardeerd werd als een hoogbegaafd geleerde, als een in alle opzichten uitstekend man. Dit laatste hebben onze lezers kunnen vernemen uit een tweetal artikelen over den Heer Thijm in de *Amigoe* opgenomen in de dagen dat wij hier het afsterven van den hooggevierden letterkundige vernamen. 't Was éene algemeene en onverdeelde getuigenis van erkenning en waardeering der hooge en edele gaven van den Heer Alberdingh Thijm, Katholiek en niet-Katholiek rondborstig afgelegd. Ook door den heer Van der Duys wordt de vereerde doode om zijn groote talenten geroemd en om zijn uitstekende gaven geprezen, maar toch moet 't zoo gewend worden dat alle eer hiervan aan den Katholieken Godsdienst wordt ontnomen. Met andere woorden, de heer Thijm was wel een groot man ; maar geen waar katholiek.

Men leze en oordeele :

"Een niet katholiek landgenoot — de heer G. J. B. Van der Duys — zond bij de firma Mari J. Ternooy Apél, te Amsterdam, dezer dagen een karakterschets van Alb. Thijm in 't licht. Een onbeperkte eerbied voor den persoon en voor het werk van den katholieken geleerde straalt er in door, een toeleg om op onbevangen wijze uitdrukking te geven aan het oordeel van den schrijver, dat in Alberdingk Thijm Nederland "een der uitnemendste mannen, een sieraad van zijn Land, een trouw dienaar van zijn Koning, een volbloed Amsterdamer" verloren heeft. De lofredenaar volgt, om het te betoogen, den zeker wel meest veiligen weg : hij laat voor een groot gedeelte Alberdingk's eigen werk als getuige optreden — zijn woord, zijn lied, zijn daad. Van de jaren zijner eerste kindsheid levert hij ons een aantrekkelijk tafereel, ontleend aan Alberdingk's eigen kleurige schrijfstift. Zijn eerste optreden in de letterkundige wereld, zijn omgang, zijn vriendschap met de beste vertegenwoordigers der vaderlandsche kunst, dat alles wordt geteekend, met een getrouwheid, die geen ander woord schier dan dat van den meester zelven tot waarborg wil. De strijd van Alberdingk Thijm, met open vizier steeds gevoerd tegen verdachtmaking, fanatisme en verwaarloozing door al te velen, helaas, zijner niet-katholieke landgenooten, vervult blijkbaar den heer Van der Duys met warme bewondering ; de Aprilbeweging en de aankleve van dien, de kleingeestige en reeds door den heer De Stuers zoo te recht gekastijde preutschheid, waarmee de nederlandsche Regeering zich van een meer openlijke erkenning van Alberdingk's hooge qualiteiten meende te moeten onthouden, worden naar verdienste gegeeseld.

Toch — stelt ons de arbeid van den heer Van der Duys teleur ! Wil men weten : waarom ? — Hij neemt o. i. te veel den vorm aan van een pleidooi. Een pleidooi voor het "Nederlandschap" van een man, die zich zoo gaarne den schimpnaam liet welgevallen van "ultramontaan". Een pleidooi, waarbij men het noodig acht stellingen te verdedigen als deze : "Het is niet waar, dat elk Nederlander in de eerste plaats Protestant moet zijn". Goede hemel ! is de leer van een zekeren amsterdamschen hoogleeraar dan reeds zoozeer in de harten van het niet-katholieke deel des nederlandschen volks doorgedrongen, dat men dergelijke stellingen in ernst moet gaan adstrueeren met een pleitrede van een 75tal bladzijden lang ! Wat zal men denken van ons Nederland, dat wanneer het een man verliest, die bijna een halve eeuw lang zijn talenten, zijn levenskracht en levensbloei aan de verheffing der vaderlandsche letteren, der vaderlandsche kunst ten offer bracht, — aan het eind dier vijftig jaren nog eerst zulk een pleitrede noodig heeft, om te komen tot het besef, dat hier door het nederlandsche volk *als zoodanig* een verlies werd geleden ! Waarlijk, de heer Van der Duys schijnt zich van de onbekrompenheid zijner niet-katholieke landgenooten geen hoog denkbeeld te vormen !

Maar bovendien : het pleidooi-zelf — gesteld al, dat het noodig was — schijnt ons niet ten volle geslaagd. Niet eens in zoover het bij den pleiter zelven de overtuiging van de rechtvaardigheid zijner eigene zaak moet waarborgen. Hoeveel ijver de heer Van der Duys ook aan den dag legt, om professor Alberdingk Thijm in de oogen van zijn niet-katholieke landgenooten te rechtvaardigen, blijkbaar bleef er in zijn eigen gemoed iets achter, dat misschien minder „wantrouwen" verdient te heeten dan "vrees." Vrees — niet voor den papist — maar voor zijn papistische verbintenissen. Alberdingk Thijm was "volbloed Amsterdammer, volbloed Nederlander", een "trouw dienaar van zijn Koning", een "uitnemende zoon van zijn Land" — maar.........hij was toch roomsch en ... bijgevolg ook al een aanhanger van den *Syllabus* ! .... De *Syllabus* ..... nu, men begrijpt, die herinnering was zelfs den heer Van der Duys te machtig !

Wat te doen, wanneer op bladz. 51 van zijn boekje die fatale bijzonderheid den schrijver voor den geest komt ? Zal hij zijn werk staken, zijn pleitrede opgeven ?...

De heer Van der Duys vindt een uitweg — of liever, hij baant er zich een. Men oordeele :

Alberdingk Thijm was te goed Nederlander en te zeer dramatisch dichter, om het anathema, van den *Syllabus* te herhalen.

Gij Nederland waar 't bloed der vrije Batavieren
Den grond zoo vruchtbaar maakte, opdat er welig tiere
't Gevoel van recht, van plicht, van mannenbroederschap
Mijn uitgezocht verblijf! Klim eens ten hoogsten trap
Van voorspoed! En verrijze een stad in uw moerassen
Wie de eelste keizerskroon op 't fiere hoof mag passen
Alberdingk Thijm verheerlijkt hier de vrijheid, die zijn *Syllabus* vloekt, hij prijst hier "het gevoel van recht."

't Is kras, niet waar ? — "Te zeer dramatisch dichter", om het anathema van den *Syllabus* te herhalen !....

Wat de *Syllabus* met den dichter, met den dramaticus toch wel uitstaande mag hebben?.... Waar toch de "vrijheid", door Alberdingk bemind, het "gevoel van recht", door hem voorgestaan, door den *Syllabus* gevloekt wordt ?.... En waar in Nederland de ultramontaan te vinden is, die niet bereid zou worden gevonden om de aangehaalde versregels zonder voorbehoud te onderschrijven ?....

Alberdingk Thijm een tegenstander van den *Syllabus* ; hij een bedekt volgeling der treurige sekte, die in enkele deelen van Duitschland en Zwitserland een door staatsgeld en staatsmacht gesteund, maar toch zoo kwijnend bestaan voortsleept !.... Onze pen weigert schier het neer te schrijven ; tegen zulk een hoon protesteeren wij met alle kracht, die in ons is ! Bedacht de schrijver-zelf wel wat ellendige rol hij daarmee den door hem vereerden doode toebedeelt ? — De man, die in '53 het uitsprak in zijn onsterfelijken groet aan Da Costa :

En ik — ik wacht noch hoop, noch bid voor mij den vrede
Dan met het *lijkgewaad des roomschen strijders om.*

die man zou trouw hebben *gehuicheld* aan den Roomschen Stoel ? — Hij zou ook maar hebben gezwegen, waar de adel van zijn gemoed hem

FEUILLETON.

SIN NINGUN JIOE.

UN NOVELA DI RAVO.

Siguimentoe.

Papiando asina, "Fine a birá mas i mas conmové, di modi koe lagrima ta bata banja su cara sin k'é mes tabata sabi. Toer familia aji present a participá den djé lagrima lo ke a haci koe masjá largoe ratoe a pasá, promé koe ningun di nan a corda di bolbé habri boca papia.

Sobrá djé fiesta a pasa den un alegria silenciosa ; solamente un momentoe cos a animá un poco, ora e pastoor a haci un brindis na mesa di desjet, felicitando nan koe la Birgen a devolvé nan *Sans Souci.*

Molenaar a gradiciele su simpatia pa nan, i el a priminti di larga troca den misa di parokia e imagen di la Birgen pa un otro mas bonita di marmer. E bista koe mevrouw Molenaar a tirá riba su esposo, a haci é comprondé com satisfecha el a keda coe e promesa : "I mi," el dici coe alegria, "mi no kier ta menos koe mi esposo, p'esai lo mi poné delanti djé la Birgen un paar di vaas di marmer, koe lo no falta nunca flor den nan.

Fatiga dje dia aji a haci salud di Fine, koe tabata padecé di maloe di pechoe bai mas atras. Toch un dos tres dia despues el a sinti é mes algo mihó, koe casi na promé bista asina, hende lo por a bisa koe tin speranza djé bira bon. Ma e enfermedad tabata enganjoso, pasobra si awé un atake nobo menazá su bida seriamente, podiser majan mes el tabata na estado di lamantá ; i ta e mehoria falsoe aji a haci koe dia di Fine su hacimentoe di anja, el por a bin sintá den zaal na compania di su familianan di mas acérca, koe tabata miréle coe awa na wowo, pa motiboe koe nan tabata convenci koe dianan di bida di Fine ta podiser masjá corticoe. E mes també tabata comprendé esai, e mes també tabata sabi koe ja no tin speranza mas p'éle. P'é mes tabata importéle poco ; pasobra si promé ajá el tabatin miedoe di morto, awé mas nó, i el tabata mirá morto awor manera un angel di paz, i no manera un cos terribel. Ma tabata penéle di moeri pa Molenaar i pa Pierre koe lo keda atràs' i e cordamentoe tristoe i doloroso tabata haci e enferma jora margamente na silencio. E mes dia di su anja el a resolvé di papia su anochi coe su esposo, afin di preparéle p'é golpi fatal koe ta speréle.

N'é momentoe aji no tabatin sino e dos personanan, k'é tabata stimá asina tantoe, k'é tabata adorá coe toer forza di su corazón, koe pronto lo stop di bati. Ja anochi a cerá ; momentoe di seriedad solemne, di meditacion i reflexion santa no solamente pa un enfermo, ma pa nos toer també ; pasobra ta n'e ora aji, koe nos ta loebida toer fatiga, toer pesoe di dia, pa nos hizá nos wowo ariba, sea pa nos contemplá e streanan brilijante koe ta adorná e firmamento di un blauw purisimo, pa nos admirá i adorá e Creador di hinter universo, e Dios di misericordia, of pa nos bahá nos wowo jeen di berguenza koe nos por a revoltá contra un Magestad asina divina. manchandoe nos alma inmortal podiser coe crimennan di mas horroroso.

Molenaar i Fine a kita fó di bentana, camina nan tabata pará, cada un di nan vivamente impresioná di grandeza, di omnipotencia, di sabiduria djé Ser-Supremo, k'a sembrá na firmamento, coe su solo palabra, tantoe mundoenan, tantoe streanan, koe ta invitá nos di prosterná nos humildemente delanti di nos Creador, pa nos invocá su santoe nomber, pa nos implorá su divina gracia, p'E dirihi i nos corazon i nos pasoenan, afin koe luz, coe briljo di nos virtudnan i nos obranan meritoria surpasá den bida futura, luz i splendor djé streanan koe nos wowo humano ta contemplá den e dal di lagrima aki.

Ora nan a drentá pa den, Fine a cai sinta riba un sofá i el a pidi Jan, su esposo' di sintá un banda di djéle. Pa un ratoe nan toer dos ta warda silencio, na un djé silencionan tristoe i doloroso, koe ta paralizá hasta circulacion di sanger di nos bena: ningun di nan dos na tabata tribi di dirihi otro un palabra ; apesar koe nan corazon tabatin tantoe cos di bisa otro, i koe Fine mes a escohé e momentoe aji, p'é desahogá su temor, p'é prepará su Jan p'é golpi cruel, p'é imploréle den nomber djé affeccion sincera koe nan a profesá otro semper di cumpli fielmente su ultima voluntad.

Por fin Fine a cohé manoe di su esposo zoentje i el dici coe n'ele : "Jan, ta cruel pa mi puntra bo, ma bo corazon no ta bisá bo, koe presto morto lo poné fin na bida di bo........."

spreken tot plicht had gemaakt? Hij zou tegen een monsterachtige dwaling, waarvan zijn uiterlijke belijdenis hem tot medeplichtige maakte, niet de kracht hebben aangewend van zijn altijd strijdvaardig woord? ..... De vraag stellen is: haar beantwoorden!

Wij zullen bij zooveel smaad, die den edelen strijder bij zijn leven werd aangedaan, den smaad niet voegen om hem tegen zulke beschuldigingen te verdedigen na zijn dood. Wat wij echter — naar aanleiding van deze en dergelijke dwaasheden — niet mogen achterwege laten, is: te wijzen op het bedenkelijke van een tactiek, waarmee sommigen onder onze tegenstanders hun onkunde, of hun kwade trouw, waar er spraak komt van katholieke kerkleer of kerktucht, zoeken te bemantelen. Wanneer zij die leer of die tucht — vervalscht en uit haar verband gerukt — aan den volke voorstellen, dan heet het: Wat kan er van dergelijke beginselen voor het Vaderland goeds verwacht worden? En wanneer de feiten hen tegenspreken; wanneer voor de oogen der gansche wereld een katholieke zoon van Nederland, *uit die beginselen levend*, zich een eerezuil sticht tevens als warm vaderlander, en zijn tegenstanders zelven van hem moeten getuigen dat Nederland in hem een zijner edelste sieraden heeft verloren, dan komt men er niet toe om zijn summiere rechtspraak te herzien, maar in het volle bewustzijn van een onfeilbaarheid, die men aan anderen als ernstige grief toerekent, heet het dan: „Ja, ziet ge, maar die man was ook niet roomsch! 't Was wel een groot man, maar toch ..... eigenlijk een domoor; 't was wel een man van karakter, maar toch .... eigenlijk een huichelaar!"

Katholieke Missionarissen en protestantsche Zendelingen.

De senator der groote Amerikaansche Republiek, George G. Vest, heeft onlangs in den Senaat aangaande het onderwijs der Jezuieten een schitterend getuigenis afgelegd. Nadat hij, in tegenstelingen met de protestantsche zendelingen, den Jesuïet als misionaris uitbundig had geprezen, ziede hij ook dit:

„Ik sprak met pater Cavallier, van de St. Mary's Missie, die twee-en vijftig jaar onder de Indianen heeft gearbeid. Deze priester, een zeer bekwaam geneesheer, werd vroeger van Italie naar Montana gezonden en is thans reeds vijf jaar bedlegerig, maar houdt zich nog steeds onledig met het verleenen van geneeskundige hulp. Zijn geheele leven besteedde deze missionaris aan de Indianen, en wel met het gevolg, dat de Platkoppen honderd procent beter beschaafd zijn dan hun broederen in den staat Montana.

„Vóór vijftig jaar kwamen de Jezuïeten hier, en thans mag men zich over het succes verbazen. Ik vond op de school der Paters een vijftig jongens en een even groot getal meisjes van den stam der Platkoppen, die de Shoshones, Arapahos, de Gros-Venters, de Blackfeet, de Piegans enz. verre vooruit zijn. Zij leeren de veeteelt, en de jongens hoeden de beesten. Er zijn molens, en de jongens werken erin. Toen ik mij bij hen bevond, waren de Paters bezig twee scholen te bouwen, en de jongens deden dienst als timmerlieden. Koren kunnen zij onder het klimaat slechts zeer weinig zaaien, maar zij kunnen haver oogsten en groenten genoeg aankweeken, voldoende voedsel voor de kinderen. Nergens zag ik mooier vee en betere paarden dan in deze missie. De leeraren en leeraresen op deze scholen zijn vijf paters en vijf nonnetjes. Ik hield daar een school-examen en kan verklaren, dat ik nooit beter examen door kinderen van gelijken leefdtijd heb hooren afleggen. De meisjes leeren alles wat tot het huishouden behoort. En wat de jongens leeren, heb ik reeds gezegd. Volgens de getuigenis van pater Court moet het succes onder de Jezuïeten worden geweten aan den bijzonderen tact, waarmede zij jongens en meisjes onderwijzen en beider kunne tegelijk aan de beschaving deelachtig maken.

„Wat toch was het gevolg, toen de jongens alleen een goede opvoeding genoten?

„Nauwelijks kwamen zij van de school terug, of zij werden door hun stamgenooten met verachting bejegend. Men verweet hun dat zij blank bloed in de aderen hadden gekregen, dat zij de taal der blanken spraken, verraders van hun geslacht waren geworden. Om nu hun positie onder hun vaderen en broederen met eere staande te houden, werden zij spoedig grootere barbaren dan zij ooit geweest waren.

„Ik zou kunnen wijzen op de oudleerlingen van Hampton en Carlisie. Een van hen engageerde ik als gids en tolk in Montana. Weet men wat ik vernomen heb? (generaal Scheridan geeft het mij gewonnen) Zij waren de grootste paardendieven van het district. Niemand kan mij verdenken, dat ik vooroordeelen heb, want van jongs af heb ik als presbyteriaansch Protestant de Jezuïeten leeren beschouwen als een soort mannen, die meer van duivels dan van menschen hadden. Intusschen wil ik gaarne beloven, dat wanneer imand mij kan overtuigen dat er in de Vereenigde Staten een Indianenstam te vinden is, die beter beschaafd is geworden dan de Platkoppen zijn door de Jezuïeten gedurende de vijftig jaar van hun missiewerk onder deze wilden, ik dadelijk mijn hooge ingenomenheid met de Paters zal intrekken.

„Van de elf stammen, die ik bezocht — ik zeg het als Protestant — zag ik in de door protestantsche geestelijken bestuurde zendingen geen enkel spoor van vooruitgang in de beschaving. Maar bij de Platkoppen, bij wie slechts twee Jesuïeten werkzaam zijn, vond ik boerenhoeven en voldoende beschaving, goede verhoudingen tusschen echtelieden onderling en tusschen kinderen en ouders. Ik zeg: een lood ondervinding is meer waard dan honderd pont theorie. Alles wat ik ter gunste van de Jezuïeten mededeelde heb ik met eigen oogen gezien."

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

— Ook onder de parochie van St. Marie zijn verschillende personen lijdende aan de scheurbuikziekte. De Zeer Eerw. herder der parochie heeft zich onmiddelijk naar den stadsgeneesheer begeven en dezen van den toestand op de hoogte gebracht. Namens het Bestuur der kolonie werd daar den ZeerEerw. Pastoor medegedeeld dat hij over een zekere som gelds kan beschikken en den armen het noodige voedsel uitreiken. Ook zou de dokter zelf, gelijk op andere plaatsen een bezoek komen afleggen bij de zieken.

Wij gelooven dat op deze wijze een krachtig geneesmiddel aangeboden wordt tot bestrijding en voorkoming dier ziekte. Want, zooals 't algemeen erkend wordt en bij eigen ervaring duidelijk kenbaar is, gebrek aan voedsel en op sommige plaatsen zelfs gemis aan drinkbaar water is de oorzaak van die ramp, waardoor het arme Curaçao thans getroffen is.

— Verleden Woensdag middag juist twaalf uur werd opeens de alarmklok geluid, dat duizenden op de been bracht en vereenigde aan den Waterkant. Er was brand ontstaan op de in de haven liggende stoomboot „ Maracaibo".

Onmiddelijk was de brandspuit uitgerukt om den brand te blusschen. Dit bleek echter niet noodig te zijn, want vóórdat de brandspuit ter plaatse kon zijn, was er niets meer van een brand te zien of te bemerken en kon men weer gerust terugkeeren.

— Gisteren avond is Z. D. H. Mgr. Joosten weer behouden en wel met zijn reisgezellen gearriveerd.

— Na een drukkende hitte van eenige dagen is er verleden Dinsdag een flinke regen gevallen op St. Willibrordo. Dit is voorzeker een uitkomst voor die arme bewoners, een zegen met smart verbeid en met vurigheid van den hemel afgebeden. De boven-districten hebben tot hiertoe nog niet in die gunst mogen deelen.

Vertrouwen wij dat ook dezen laatsten weldra een gelijk geluk moge wedervaren en daardoor verlichting ondervinden in hun nijpenden nood.

Bij Koninklijk Besluit van 15 April jl. is:

a. aan den Heer *T. G. Groebe*, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als Gezaghebber van *St. Martin* (N. G.); en

b. de Heer *J. H. A. van Daalen*, Advocaat-generaal bij het Hof van Justitie in de Kolonie *Curaçao* benoemd tot Gezaghebber van *St. Martin* (N. G.)

Op last van den Heer Gouverneur der Kolonie wordt bekend gemaakt, dat de collecte ten behoeve der lijders aan scheurbuik op dit eiland en *Bonaire* heeft opgebracht de som van *f* 872.15 te weten:

in het Stadsdistrict.......	*f*	758.65
„ „ 2 district..........	„	44.70
„ „ 3 „	„	33.30
„ „ 4 en 5 districten..	„	35.50

NEDERLAND.

— Over het ontwerp tot wijziging der wet op het lager onderwijs, vinden wij aan het slot van een artikel in "*de Tijd*" onmiddelijk na de bekendmaking van het ontwerp geschreven, nog de volgende beoordeeling:

Het spreekt wel vanzelf, dat ons de tijd tot het bestudeeren van het ontwerp der Regeering en het vergelijken van het daarin aangenomen stelsel van subsidieering enz. met andere mogelijke wijzen tot redres van grieven, tot dusver geheel ontbroken heeft. Niettemin schromen wij niet, reeds nu te verklaren, zonder vrees later op deze algemeene uitspraak te moeten terugkomen, dat de indruk, welken het ministerieele ontwerp op ons gemaakt heeft, een zeer gunstige is. Zonder ideale toestanden in het leven te roepen, en zonder de meeste hoofdbeginselen van onze wetgeving op het stuk van onderwijs omver te halen, poogt het op ernstige en practische wijze aan veel bestaande grieven te gemoet te komen. Het doet dit op gronden van billijkheid zonder noodeloos te verbitteren, zonder ergens de belangen van het volksonderwijs uit het oog te verliezen of aan de schatkist overdreven zware lasten op te leggen. Wij houden ons dan ook overtuigd, dat de Regeering bij de geheele Rechterzijde — behoudens, natuurlijk, het recht van welwillende critiek op ondergeschikte punten — sympathie en steun zal vinden, terwijl wij ook van de meest tot oordeelen bevoegde liberalen, welke niet geheel door partijgeest verblind zijn, durven hopen dat de hooge billijkheid van de voorgestelde finantieele regeling door hen zal erkend, en dat veel andere bepalingen, als zijnde in het waarachtig belang van ons volksonderwijs door hen zullen toegejuicht worden.

BUITENLAND.

Frankrijk.—Na afloop van het Boulangistisch banket te Versailles keerden Laguerre en Le Hérissé per rijtuig naar Parijs terug. Bij het binnenkomen der stad was eene groote menigte op de been, terwijl overal kreten van „ Leve Boulanger!" zich deden hooren. Hier en daar ging echter een schel gefluit op, zoodat er een groot tumult ontstond. De post aan de centrale mairie kruis-

---

"Ai Fine," Molenaar a respondéle jorando," no papia asina, bo ta despedazá mi corazon."

"Sí, esai mi sá masjá bon; pasobra bó tabata semper asina bon pa mi; bo a cuida mi semper manera pretoe di Lo wowo .... bo a trata mi podiser mihó di lo ké mi a merecé .... i, si, ta p'esai koe separacion ta duroe ...., anto nos ta deseá di keda semper cerca otro .... Jan?" "Fine."

"Ai," e enferma a sigi, "ta di mas lo mi kier pidi bo, pasobra mi ta sígur koe lo bo haciéle....mi ta meen Pierre. Tenéle semper cerca bo; no abandonéle nunca, maske kiko por socedé, maské.... maské un dia bo por jegá na casá trobé .... pordoná mi .... sí, pordoná mi, fiel i bon esposo, koe mi ta martirizá bo corazon noble coe mi palabranan: mi ta convencí, mi ta persuadí k'esai lo no socedé na mundoe: koe nunca lo bo loebidá bo Fine, nó, nunca, ma......," "No, Fine, pa amor di Dios mi ta pidi bo di no papía asina," Jan a respondéle coe gritoe di joramentoe: "mi ta tahá bo mi ta rogá bo .... di no tormentá mt ainda mas coe un tal suposicion ...., ai, acaso e golpi terrible koe ta sperá mi no ta suficiente pa hací mi cabez salta .... nó, Fine, mi ta suplicá bo .... no papia aji riba .... lagá nos papia di Pierre só, koe lo perdé su maatje........"

"Sí, Jan, bo tin razon," Fine a respondéle: laga nos papia di Pierre, di nos jioe: pasobra nos toer dos ta stiméle net manera el tabata nos berdadero jioe, no ta sina? Amor di mama por ta acaso mas grandi, mas profundoe k'é koe mi tin p'éle?.... Priminti mi awor Jan, koe lo bo keda semper un bon tata p'éle i koe ora é crecé, i k'é haja sabi koe ta toemá nos a toeméle cria, lo bo papiéle di sú maatje koe .... ta den cieloe ta pidi Dios p'é ser un hende bon i virtuoso, manera bo su segundo tata...." "Ma, Fine, com bo por duda asina cos?.... Jan a contestéle: "tendé un cos, larga nos lagá e asuntoe aji también pará .... muchoe papiamentoe ta hací bo maloe i bo sabi koe Dokter a ordená estrictamente di evitá toer impresion.........."

"Nó, Jan, mi no por stop, mi ta trankil i ademas ken sabi koe si ta cos mi laga awé pasá, koe lo mi tá majan na estado di bisa bo mi uljimo deseonan.... Pa Pierre, mi ta sosegá awor: á lo menos l'é tin un tata i un otro hende també koe sigur lo tratéle coe toer e amor di su segunda mama ...." "Fine," Molenaar dici, "ta kiko bo ta papia atrobe", "Bo no ta comprendé mi Jan," e enferma a respondé. "e otro hende tambe koe mi ta meen, ta bo roeman muhé majó, den djé dianan aki mi coe n'éle nos a papia coe confianza coe otro, i el a priminti mi koe ora lo mi no t'aji mas, koe l'é bin dirihi bo cas na mi lugá i koe l'é cuida Pierre i percurá p'éle, duranti bo ta na bo ocupacion.... Bo no ta haja koe asina ta bon?"

"No puntrá mi nada mas," Molenaar koe tabata sintá coe su cabes ta cologa i koe jorando a tapá su cara coe su mannan, a respondéle: "no puntrá mi nada mas, a Fine; bisa mi noemá, kiko bo ta deseá, i toer, toer lo ta cumpli...." "Mi ta gradici bo', e enferma a contestéle, i el a zak su cabez riba schouder di su esposo:" mi ta gradici bo, mi bon......"

Un tosamentoe k'a drentéle, a haci k'é no por a sigi.—"Atá, bo ta mirá awor, Molenaar dici coe n'éle" koe bo a excitá bo masjá bam, awor bo mester bai sosegá un poco."

"Si, unbé," Fine a respondéle: "ma ainda mi no a papia toer cos koe ta na mi pechoe. Ainda falta un pidimentoe i esai ta, koe lo bo wardá pa Pierre é imagen chiquitoe di Mama la Birgen, como un recuerdo simple ma precioso di su ...... dos mamanan, i koe lo bo imprimi den su corazón, p'é no separéle djé imagen, maské kiko socedé.... Como muchá el a rezá su delanti, como jongman i como homber també el mester prostenéle na su presencia, toer dia el mester habri su corazon coe n'éle, pa pidiéle forza contra malicia i peligro di bida, i p'é cordá també, ai si, p'é cordá també pidi pa su maatje, k'a stiméle asina tantoe....."

Otro tosamentoe di Fine, pero e biaha aki mas pisá i mas largoe, a haci Molenaar roguéle trobé di bai sosegá un poco, i un raticoe despues solamente, "tik, tak" di horloge tabata interrumpi silencio djé cas: pasobra di cansancio e enferma a pegá sonjo unbé i Molenaar a keda sinta su delanti masjá masjá ketoe, como si fuera el tabatin miedoe koe cualké movementoe k'é haci lo por spiërta e enferma fó djé madoa di sonjo.

(*E ta sigui*).

te de bajonet tegen het volk en hield tevens het rijtuig aan. Bij het ondervragen der gearresteerde personen door den commissaris van politie beriep Le Hérissé zich op zijne hoedanigheid van afgevaardigde, eischte invrijheidstelling en ontkende, eenigen kreet te hebben aangeheven. De commissaris gaf aan den eisch gehoor, en de tocht naar Parijs werd daarop zonder eenig nieuw incident voortgezet.

— Op een feestmaal te Versailles, ter eere van Boulanger gegeven, is door Laguerre eene politieke redevoering voorgelezen, uit de pen gevloeid van Boulanger zelf.

„Frankrijk is ten prooi aan eene menigte onderling verdeelde groepen, die er slechts op uit zijn, elkander te bevechten, en vergeten, dat Duitschland ligt te loeren om de beste gelegenheid aan te grijpen, teneinde ons opnieuw aan te vallen. Het is dus hoog noodig, dat er een einde kome aan den ongelukkigen toestand, die vruchtbare hervormingen in het binnenland belet en onze kracht en waardigheid naar buiten compromitteert. Sedert eene eeuw zoeken wij naar een goeden regeeringsvorm, en dezen moet het jaar 1889 brengen. Die regeeringsvorm kan alleen de republikeinsche zijn, want deze alleen is in staat, de partijen bijeen te brengen, welke door de dynastieën van elkander worden verwijderd. De toestand van het land is van dien aard, dat eene monarchie noch rust, noch eensgezindheid en veiligheid kan geven. Maar de republiek moet niet parlementair zijn; het parlementarisme kan slechts onmacht baren. Het is niet tusschen monarchisten en republikeinen, dat de aanstaande kiezersstrijd zal plaats hebben, maar tusschen de parlementaire oligarchen en de democraten. Daar Frankrijk in den grond der zaak democratisch gezind is, kan de uitslag der worsteling niet twijfelachtig zijn. De lieden, die thans in Frankrijk aan het bestuur zijn en zich republikeinen noemen, verwerpen smadelijk de denkbeelden, welke onze vaderen verwezenlijkten. Doch het volk zal niet gedoogen, dat zij in hun opzet slagen.

Engeland. — Het hardnekkig verzet der Ieren tegen hunne onderdrukkers heeft hun weer eene zegepraal doen behalen. De markies van Londonderry, die onderkoning van Ierland is, zoolang lord Salisbury het bewind voert, zal aftreden, waarschijnlijk omstreeks de maand Juli. De conservatieve bladen geven zelve min of meer omwonden als reden daarvan op, dat de onderkoning het niet langer tegen de Ieren heeft kunnen volhouden. „De paden, die een onderkoning van Ierland betreedt," zegt de *Morning Post*, „zijn niet met rozen bezaaid. Het Iersche volk ondergaat den invloed eener wijdvertakte vereeniging, welker doel is, elke vriendschapsbetuiging tegenover den vertegenwoordiger der Koningin te verhinderen. Het ambt van onderkoning is vol moeielijkheden en gevaren. Deze ondankbare functiën heeft lord Londonderry gedurende twee jaren vervuld, en het is niet te verwonderen, dat hij thans verzoekt ervan ontheven te worden." Men begrijpt al het belang dezer verklaring; die wijdvertakte vereeniging is niets anders dan de *Falional League*, waarvan de regeering nog kortelings beweerde, dat zij door hare beteugelingswetten versmoord was, en thans blijkt uit de bekentenissen der conservatieve pers zelve, dat die vereeniging nog machtig genoeg is om een onderkoning uit zijn paleis in den zetel van het Orangisme te verdrijven, door hem eene ondraaglijke impopulariteit te bezorgen. De *Morning Post* heeft gelijk, als zij beweert, dat die impopulariteit gedeeld is door de meesten van lord Londonderry's voorgangers. Toch is er in de laatste jaren eene uitzondering geweest. De markies van Aberdeen, die van 1885—86 onderkoning was en de verzoeningspolitiek der *homerule* vertegenwoordigde, kon niet in Dublin's straten verschijnen, zonder te worden toegejuicht, en tot aller spijt verliet hij de hoofdstad onder triomfbogen en eerepoorten, toen hij tengevolge van den val van het kabinet Gladstone aftrad. Het contrast tusschen het vertrek van lord Aberdeen en van lord Londonderry bevat veel leerrijks. Het ontslag van den door lord Salisbury benoemden onderkoning is een schitterend bewijs van de onmacht der beurtelingspolitiek, die in plaats van de toegezegde bevrediging nog meer wrevel heeft verwekt.

—Men verzekert dat de Markies van Londonderrij, mocht hij als onderkoning van Ierland bedanken, door Graaf Condogan of den hertog van Abercorn zal worden vervangen.

Parnell krijgt het eereburgerschap in Edinburg.

Duitschland.— Reeds sedert lang werd van een *Memorandum* der beiersche bisschoppen aan het adres van den regent-prins Luitpold gesproken, maar de zaak werd met veel geheimzinnigheid behandeld.

De beiersche Regeering, met name de minister Lutz scheen de openbaarmaking van dit stuk niet gaarne te zien, omdat daardoor aan de *fable convenue* der "algemeene tevredenheid" van Beierens Katholieken, de verhouding tusschen Kerk en Staat betreffend, hoogstwaarschijnlijk een einde zou worden gemaakt. In de laatste dagen vertelde men dat de bisschoppen het stuk in quæstie allen aan de kerkelijke organen ter publicatie zouden overhandigen, met verzoek aan de politieke dagbladen, van verdere openbaarmaking af te zien.

Dat aan dit verzoek niet zou worden voldaan, lag voor de hand, want al waren de katholieke bladen bescheiden genoeg om den wensch der opperherders te eerbiedigen van de liberale pers mocht men zulk een terughouding niet verwachten.

Hoe het nog zij — het Memorandum der bisschoppen, een lijvig stuk van vier compres gedrukte kolommen van een dagblad van 't grootste formaat, is eerst door eenige liberale en voorts door de katholieke bladen afgedrukt en heeft de officieele publicatie van het antwoord van den Prins-regent ten gevolge gehad.

Uit beide stukken ziet men, dat de bisschoppen met veel verordeningen den Regeering, ten opzichte van kerk en school alles behalve tevreden zijn, en dat de Regeering over het algemeen weinig wil doen, om de oorzaken tot ontevredenheid weg te nemen.

Dit wist men weliswaar reeds lang, maar men wilde het niet toegeven; men wilde de goedhartige Katholieken paaien en hen niet in het genot van hun "Bräu"—storen. Dat is nu voorbij.— de openbaarmaking van beide stukken is als een dood van verlossing voor Beieren te begroeten: de katholieken kunnen nu uit het beklag van hun bisschoppen precies leeren waar het overal hapert en in hoever de Regeering door willekeurige eenzijdige veranderingen aan haar verplichtingen door Concordaat en andere verdragen geregeld, is te kort gekomen, terwijl zij uit het antwoord van den Prinsregent kunnen leeren hoe een Vorst, die gaarne voor een goed katholiek wil doorgaan, zich in allerlei bochten moet wringen en niets dan halfwerk kan verrichten, wanneer hij zich door een minister laat leiden, die, gelijk de heer Von Lutz, tot de onverzoenlijkste vijanden van de katholieke Kerk behoort.

De bisschoppen verlangen vrijheid voor de Kerk op elk gebied vooral ook bij het openbaar maken en afkondigen van kerkelijke stukken, de zedenleer of het geloof betreffend. Voor het afkondigen van het Algemeen Concilie in de diocesaan-bladen bijv. moet in Beieren het *Placetum regium*, de koninklijke goedkeuring worden aangevraagd. De bisschoppen verlangden afschaffing van dit verouderd gebruik, dat met het moderne begrip der persvrijheid ten eenenmale onvereenigbaar is.

En het antwoord van den Prins-Regent luidt: "Van het *Placetum regium* kan ik niet afzien".

Italie—Men leest het volgende in eene particuliere Correspondentie uit Italië aan de MAASBODE: Crispi is bezig met water in zijn wijn te doen. De heeren van het monument van Giordano Bruno zijn voornemens, een kolossaal schandaal te organizeeren bij gelegenheid van de inwijding van dit godslasterlijk standbeeld, en zijn naar Crispi "gepilgert," om Z. Excellentie te verzoeken, dit feest met zijne tegenwoordigheid te vereeren.

Zijne Excellentie, die in vos is en blijft, en liever op goeden voet met den Koning en vooral met de Koningin leeft dan met al die schreeuwende studenten, heeft, met tranen in de oogen en een diepgeroerde stem, verklaard, dat hij al heel veel van Bruno hield; echter in den zin van protest en in het belang van scheiding tusschen Kerk en Staat; dat hij het Comité bewonderde, naar ....niet officiëel verlangde "mee te demonstreeren"

Crispi heeft zich aan een ander wellicht verderfelijker handwerk gewijd. Hij heeft het weten tot stand te brengen een instituut in het leven te roepen voor de verlaten kinderen en ten behoeve daarvan een kapitaal van 100,000 lire te zamen weten te brengen (natuurlijk dragen gemeente en provincie het meest daartoe bij.) Eenige dagen gelegen werd dit instituut ingewijd. Het bezit reeds 22 jonge slachtoffertjes, die wellicht zullen opgroeien zonder ander God of gebod dan de kreet: *Viva l' Italia! Viva il Re!* welke door de twee officieële woordvoerdertjes aan Crispi als dankgebed werd toegeroepen bij de opening, waarop Zijn Excellentie zich gewaardigde de kleintjes op de wangetjes te kussen. Tableau!

De „Garibaldi-cultus is nog niet dood, maar begint tot waanzinnigheid over te slaan. Te Mantua is een zekere Erlembaldo Cossio gestorven, die in zijn testamenten de volgende bepalingen heeft doen opnemen:

„Men moet mij begraven, gekleed zoo als ik was bij het Carnavalsfeest van 1883 toen ik het standbeeld voorstelde van Garibaldi, den held der twee werelddeelen.

„Ik schenk 4000 lire aan een jongen, mits hij dezelfde banier drage voor mijn lijk, waarmede ik in het jaar 1866 Garibaldi te gemoet kwam, toen deze Mantua bezocht.

„De muziek moet niets anders uitvoeren dan het lied van Garibaldi (de bekende hymne) en verder eenige vroolijke polka's en deuntjes.

„Op mijn graf moet het volgende worden gegrift:

„E. Cossio, vrijdenker, geboren 19 Februari 1824, gestorven 4 April 1889, blind geworden op rijpen leeftijd, wat hem minder bedroefde, dan te hooren van de hedendaagsche walgelijkheden, die hij niet zag, maar waarvan hij hoorde."

En tot slotsom deze godslasterende woorden:

„Bid niet voor Hem."
Non pregate!

Zoover is het gekomen in zekere zielen in de Italiaansche wereld — en nu verwondert men zich, dat de Kerk de revolutie niet bemint!

Belgie.— Volgens de *Maasbode* heeft de *Indépendence* zich geërgerd! Haar zedelijkheidsgevoel is gekwetst! Dat is een verschijnsel, zoo uiterst zeldzaam, dat alle bladen het moesten vermelden. En wat is de oorzak daarvan geweest? Dat moet wel eene monsterachtigheid zijn. Ja, begrijp eens: in de St. Gudula-kerk te Brussel heeft op Witten Donderdag de gebruikelijke voetwassching door den deken plaats gehad. "Die arme twaalf grijsaards, die men uit een gesticht te Brussel had aangevraagd, waren niet weinig verlegen, zoo publiek met bloote voeten te zitten," zegt het blad. Alsof zij er geene hooge eer in stelden, zich door een hooggeplaatst priester eene handeling te zien voltrekken, die Christus verrichtte aan Zijne Apostelen! Die arme slachtoffers der "godsdienstige praal, der toneelachtige voorstellingen, waarmede de minste plechtigheden van den Katholieken eeredienst gepaard gaan," (woorden van het liberale blad)! Dat nu vindt de *Indépendance*, stuitend voor onse zeden, die niet meer zijn zooals in de tijden der Evangelieverkondiging." Neen, dat zijn ze ook niet meer, helaas. Dat zien we aan de *Indépendance*, die bloote voeten „choquant" vindt, behalve op het tooneel, maar de liederlijkste pornografische boeken en „moderne" plaatwerken aanprijst, verdedigt zelfs, en in haar Zondagsch *Supplément littéraire* artikelen en novellen geeft, die niet *choquant* zijn.... voor de liefhebbers van Zola.

—'t Is zoo'n slimmerd, die *Chronique*, een Waalsch blad, dat te Brussel verschijnt. Nu heeft zij ondekt, waar Boulanger het geld vandaan krijgt, waarvan niemand de herkomst kon ontdekken. Hij krijgt het van.... de Jezuiten! Lach niet, lezer, want het blad voegt er in hoogen ernst bij, dat nog dezer dagen een pater Jesuït in het *Hôtel Mengelle* gelogeerd heeft, en wij gelooven werkelijk, dat er nog lezers genoeg van de *Cronique* zullen zijn, die dezen onzin voor zoete koek geslikt hebben.

Die „pater Jesuït" is niemand anders dan een oud wereldgeestelijke, Delcourt geheeten, en Franschman van geboorte. Hij heeft zijn emeritaat, woont reeds sedert vijftien jaren op eene kamer van de vierde verdieping in dat hôtel en heeft Boulanger nog nooit gezien. Daartoe verzet hij trouwens geen voet, want hij bekommert zich evenveel om den generaal als om het mannetje in de maan. Somtijds leest hij de Mis bij de paters Jesuïten: dat is de eenige wijze, waarop hij met dezen in betrekking staat. Als het Boulangisme zijn gelden moest betrekken van de Jesuïten, zou het geen vetpot hebben!

Doch indien iemand wezenlijk te weten kon komen, uit welke fondsen Boulanger zijne partijbeweging onderhoudt en op een grooten voet te Brussel leeft, zoodanig dat hij nu een groot huis voor 7000 francs s' jaars heeft gehuurd met stalling, die verbouwd wordt om een aanzienlijker getal paarden, waaronder zijn beroemd zwart ros, te huisvesten,— indien iemand dat te weten kon komen, het zou zeer belangwekkend zijn, te belangrijk zefs om er mee te lachen, waartoe men door het vertelseltje van de *Cronique* wel gedwongen wordt.

Perzie.— De Shah van Perzië is met zijn gevolg op reis naar Europa. Dat gevolg bestaat uit veertig à vijftig personen, waaronder verscheidene generaals en ministers. Zijne Majesteit gaat de Parijsche revolutie-tentoonstelling bezoeken. De Fransche regeering heeft reeds een hôtel voor hem gehuurd, dat zij prachtig laat inrichten, en waar hij op staatskosten gedurende zijn verblijf aldaar zal worden onderhouden. Het zal echter nog lang duren, eer hij er is, want de Shah gaat in karavaan door Siberië naar Rusland, waar hij per spoor naar St.-Petersburg, van daar naar Berlijn, Brussel en Londen en dan eerst naar Parijs gaat, waar hij in het laatst van Juni denkt te komen.

Amerika.—President Harrisson heeft eene proclamatie uitgevaardigd, volgens welke het laatste gebied der Indianen, dat van Oklahama, Maandag a. s. voor de kolonisten toegankelijk zal worden gesteld. Een groot aantal kolonisten is thans op de grenzen van dat gebied gelegerd, waarbij reeds veel onderlinge twisten, en bloedvergieten, zijn voorgekomen. De regeering heeft 20.000 soldaten naar het district gezonden om de orde te handhaven. Te voet en per as trekken gansche scharen blanken zoowel als negers door westelijk Arkansas. De spoorweg-maatschappij heeft toebereidselen gemaakt om Maandag 5000 kolonisten en 500 wagenladingen goederen naar de nieuwe kolonie te voeren. Vijfduizend personen, in 700 wagens, uit de omringende Staten, een draagbare brug medevoerende om de Cimarrou over te trekken, zijn op marsch gegaan naar de kolonie van kapitein Cooper. Twintigduizend anderen zijn in afdeelingen op weg in zuidelijke richting. Men verwacht, dat er botsingen zullen plaats grijpen. Er heerscht eene nog grootere opwinding dan tijdens de goudkoorst in Californië in 1849.

NOTICIANAN DI CABEL.

Paris, Mei 17.— Courant *Paris* ta sigurá koe gobierno a decidí di haci un proposicion na Cámara, pa juda compania di Canal di Panamá.

Ajera toren di Eiffel tabata habrí pa publiek; un multitud grandísimo di hende a subiéle; nan ta toemandoe precaución necesaria pa evitá toer sorto di desgracia.

Nota oficial riba comercio ta demoestrá koe derechoe di exportacion a doena 28 miljon i mei mas den loena di April.

Nan ta traha duroe pa uni e partida moderado k'e radical, afin koe nan dos birá un, pa tempoe di eleccion na loena di October. Lo 'an formá un gabinete di reconciliacion coe Ferry pa President koe lo ta dispuesto pa reformá constitución.

Carnot a doená un famoso comementoe pa Lord-Mayor di Londen.

Viena.—Mobilizacion (ponementoe di ehército listoe pa marchá) di tropa ruso na frontera ta sigi.

Roma.— Crispi ta trata di casá kroonprins coe roeman mohé di Emperador di Alemania, ma Rei Humberto a declará koe l'é largá su jioe mes elihí e hende, koe ta na su boluntad.

Madrid — Muchoe boroto aejra den Cámara pa motiboe koe Canovas tabata contra e Zitting: el a acusá Sagasta cerca conservadornan, bisando koe Sagasta a toemá e pretexto aji pa evitá discusion djé lei di eleccion universal.

Mei, 8.— E Sociedad nobo di *Comptoir d'Escompte* a haja tres bé asina tantoe placa, k'é tin mester pa su capital. General Billot ta nombrá embahador di Francia na Madrid na lugá di Cambon, koe ta destiná pa Berlin.

Courant *La Liberté* ta conseha Carnot di doena pordon general pa delitonan político. Courantnan republicano ta contra djèsai.

Berlin.—Courantnan di Westfalia a habri un suscrición p'e hendenan koe a poné trabao abao. Un comicion di donjonan di mina a bai kehá cerca Emperador, k'a respondé nan k'é tin masjá bon opinión djé trahadonan, k'a expresá nan awor pa patria i k'a tené nan mes fó djé borotonan di socialistanan. El ta conseñá nan di no comunicá nan conferencia na e trahadonan. Donjonan di trabao a aceptá condicionnan di trahadonan di mina. Nan ta keré koe toer boroto a cabá.

New-York.—Salomon Herick di Oregon ta nombrá Ministro di Estados Unidos na Constantinopla: General di Ilionois na Copenhaga.—Rice, Ministro na Petersburgo a moeri.

Paris, Mei 19.—Ministro a doena ajera un comementoe na e delegadonan pa union i fraternidad di nacionnan. Senado a aprobá coe 180 stem contra 82 pa Seminaristanan (discipulonan koe ta studia pa bira pader) ta liber di sirbici militair despues koe nan a pasá un anja den kazerne. Tirard a protestá contra e fabor aji, haci na Seminaristanan.

Berlin.—La Reina di Beieren a moeri.

Londen.—Un proposicion di Labouchére ta depositá den cámara di Comunes pa pidi pa kita koe un jioe no por erf derechoe di su tata como miembro di Cámara di Lord.

Tin noticia koe Turconan a bolbé mara cristiannan na Montenegro. Cámara di Comunes a troca castigoe di ceramentoe pa toer la bida pa 27 anja di seramentoe.

Quebec.—Un candela grandi a destruí 700 cas.

Paris, Mei 22.—Como Ministronan i embahadornan di diferente nacion no a recibi nan invitacion na tem, p'esai nan no a asisti n'e comementoe koe tabata doená na honor di e delegadonan americano.

Roma.—Rei Humberto i Crispi huntoe coe prins di Napels koe lo ta heredero di corona, a bai Berlin.

Londen.—Dia sabra Rochefort a buscá di tira Potel mata, pasobra el a menazá di soetéle, si ta cos el no aceptá un duel. Nan a cohé Rochefort, ora el tabata bai tira, ma despues nan a larguéle bai bao di garantia.

San Petersburgo.—Atrobé nan a descubri un conspiracion pa matá Czar.

Madrid.—Tin opinion koe único modo di caba k'e cuestionnan delanti di Gabinete tá, di disolvé (kibrá) Cámara: ma Conservadornan ta haci nan posibel p'esai no socedé.

Paris.—Despues k'e anterior ministro americano tabatin un entrevista largoe coe president Carnot el a entreguéle su carta di retiro.— Público ta masjá rabia koe nan ta cerá seccionnan americano i ingles di tentoonstelling riba dia domingo.

New-York.— E vapor nobo *Augusta Victoria*, di compania hamburgués a haci su viaha di Southampton pa New-York. den 7 dia 2 ora i 20 minuut; te ainda ningun barcoe no a haci e viaha aji den asina poco tem.

Londen.—Courant *Daily News* dicí koe Gobierno tin siguranza, koe djá ki poco dia Parlement lo aceptá e lei riba sucoe.

Lei pa defende costanan ta aceptá despues koe nan a discutiéle tres bé.

Policia a drenta "Field Club" ajera, pasobra e club a bira un cas di wega di placa: nan a condená su donjo pa paga un boet di 500 pondsterling: procureur a resolvé di persigui toer cas di wega.

Madrid.— Disgustoe den Sagasta coe Mortor. Gobierno a condená diferente redactor di courant pa ta será.

Paris.— President a recibi e embahador nobo di Estados-Unidos na audiencia pública: despues k'el a presentá su documentonan. President a manifestá e deseo, k'e amistad koe ta reina den e dos repúblicanan bira dia pa dia mas será.

Berlin.— Rei Humberto i su hendenan tabata recibi coe grandi pompa. Emperador Wilhelm a speréle na estacion.

Londen.— Bao di muchoe gritoe di alegria Prins Albert, jioe di Prins di Wales, a batizá (inwijden) doknan di Belfast.

Tin nobo ta coerí koe Portugal no ta poné ningun dificultad mas contra e expedicion di Obispo Soith na lagoen di Nyazza, segun gobiernoe di Mozambique a pidiéle di poné.

Dificultadnan den piscadónan inglés i francés na Tera-nova ta toemando un carácter serio.

Dos vapor inglés *German Emperar* i *Beresford* a dal coe otro: es un di promé a zink coe hopi di su hendenan.

Tabatin un duel den Berge, diputado di Loir et Cher, i Eduardo Lockroy; é de laatste aki a sali heridá.

Paris.— Dos cientoe miembro di Cámara di Comunes, formá di radicalnan, Gladstonianonan, nacionalistanan irlandes i algun conservador i unionistanan a scirbi un carta na Carnot, bisando, koe ta sinti nan, koe Embahador inglés na Paris no a presenciá habrimentoe di tentoonstelling: nan a declará també den djé koe Inglaterra ta un monarquía liber, koe no tabata nunca contra e revolucion francés, k'a doená libertad na toer pueblo: koe Inglaterra no a defendé e mes sino contra e politica di atacá di Napoleon Promé. Koe nan ta mira coe satisfaccion koe Francia ta bai padelanti tantoe pa su ciencia, can i pa su industria, i ta pená nan koe p'e conducta di Embahador inglés, gobiernoe di la Reina Victoria a doená prueba, k'é ta di mas opinion k'é otro monarquianan consticional.

Courantnan francés a publicá e carta aji i nan a manifestá també cuanto carinjo nan tin pa pueblo inglés.

Londen.—E ministro nobo americano a jegá aki ajera: el tabata ricibi coe entusiasmo.

Segun noticia koe ta circulá, Czar tin idea di entregá corona: ma nan ta dismentí e nobo aji: "Czar ta keré k'é hací esai el ta doená nihilistanan mas animo.

Roma.— Opinion pública ta mal contentoe k'é viaha di Rei na Berlin. Courantnan ta exihí pa Italia haci bon coe Francia, pa koe nan por formá un tratado di comercio i menguá tropanan.

Berlin.— Rei Humberto i Emperador a presenciá ajera un parada grandi.

Grandi malcontentoe aki riba e carta di Cámara di comunes na Carnot. Ajuntamiento ta doena e comision di trahadónan placa pa falicitá e trahadónan modi di bai bisitá tentoonstelling di Paris. Emperador i Bismarck ta masjá contentoe k'esai.

Paris.— Ministronan di repúblicanan di Sur-América i di Antillanan a doená un comementoe pa Carnot i pa directornan di tentoonstelling.

Imprenta de la Librería de A. BETHENCOURT É HIJOS, Curazao.